

medtage saa lang Tid, at der vel inden dens Tilendbringelse, end lige inden 24 Timer derefter, kan blive god Sejlighed til rolig Overvejelse inden Kontraktens Afslutning, og paa den anden Side er det vel heller ikke umuligt, at den hele Situation og saa efter den egentlige Bjergrings Tilendbringelse kan være af den Bestaffenhed, at Skipperen — eller den, der træder i hans Sted — endnu maa siges at befinde sig i eller under Indtrykket af en Nøds-tilstand. Man har derfor anset det for rigtigst, nærmest efter den tyfste Sølovs Art. 743, at betegne Forudsætningen for Bjergringskontraktens Omstødelighed derved, at den skal være indgaaet „medens Nød stod paa“. Hvorvidt dette kan siges at have været Tilfældet, bliver det da eventuelt Sørettens Sag at afgøre. — Det hedder fremdeles i § 227, at Overenskomsten er indgaaet af „Skipper, Reeder eller Ladnings-ejer“, medens det danske Udkast fra 1882 bruger Udtrykkene: „Reeder, Skipper eller andre Vedkommende“. I det den „der træder i Skipperens Sted“ selvfølgelig er stillet paa samme Maade som Skipperen i denne Henseende, bliver Forskellen egentlig kun den, at man ved Lovforslagets § 227 har udelukket Assurandørerne af Skib eller Ladning fra at komme ind under den omhandlede Regel. Hertil er der fundet Hjæmmel i den Betragtning, at det vanskeligt lader sig tænke, at Assurandøren, eller hans Befuldmægtigede, naar det stiller sig saaledes, at det er ham der kontraherer om Bjergringen, da skulde være i den Grad paavirket eller under Tryk af tilstedeværende Nød, at han ikke med fuld Frihed kan betænke, hvad det er han indgaar paa. — Indsigelsen imod den indgaaede Bjergringskontrakt vil vel som oftest gaa ud paa, at den vedtagne Betaling er altfor høj; det kan dog ikke være tilstrækkeligt til at omstøbe en Kontrakt, at den fastsatte Betaling er højere, end hvad man vilde have fundet passende at ansætte den til, naar ingen Kontrakt var indgaaet. Betingelsen for Kontraktens Ophævelse er derfor i § 227, at den vedtagne Godtgørelse „betydeligt“ overstiger hvad der skønnes at være passende; det danske Udkast fra 1882 forlanger, at den skal findes at være „overdreven høj“, ifr. den tyfste Sølov Art. 743: „wegen erheblichen Uebermaßes“. Det er imidlertid ikke blot Indsigelser imod den betingede Bjergrings Størrelse, som der kan være Spørgsmaal om at bringe for Domstolene; det vilde ikke afgive tilstrækkeligt Værn for de Paagældende, naar der kun gaves dem Udgang dertil, medens en i Nødsstilstand indgaaet Overenskomst, hvorved de forbandt sig til ikke at lade

Spørgsmaalet om Bjergrønnens Størrelse komme for Retten men at lade den fastsætte ved Bølgift eller paa anden Maade, var ubetinget forbindende for dem. Derfor tilføjes det i sidste Punktum af § 227, at en saadan Overenskomst af de Paagældende kan opsiges inden en vis Frist. — Det er overhovedet anset rigtigst at begrænse Retten til at rejse Indsigelser imod en indgaaet Bjergringskontrakt ved Fastsettelsen af visse Tidsfrister herfor. Saadanne fandtes vistnok ikke foreslaaede i det danske Udkast fra 1882, saalidt som de findes i de Sølove, som have iøvrigt tilsvarende Bestemmelser; men de samlede Kommissioner have været enige om, at naar Skipperen eller andre Vedkommende vil benytte sig af en saa ekseptionel Ret, som den, der ved § 227 gives til at omstøbe en indgaaet Kontrakt, bør det gøres nogenlunde snart. Det vilde ikke være i Retsfikkerhedens Interesse, og det vilde kunne blive i høj Grad ubilligt imod Medkontrahenterne, der kunne have haft god Grund til at betragte den i lang Tid uanfægtede Kontrakt for endelig godkendt og i Henhold hertil kunne have truffet forskellige Dispositioner. — om saadan Kontrakt efter lang Tids Forløb skulde kunne kastes overende. Det foreslaas derfor i § 227, at Indsigelser imod Bjergrønnens Størrelse skulle bringes for Retten inden to Maanedes, og Opsigelse af Overenskomst om Bjergrønnens Fastsettelse ved Bølgift eller deslige finde Sted inden 14 Dage, fra Overenskomstens Afslutning at regne.

Hvad Fordelingen af Bjergrønnen mellem Bjergerne indbyrdes angaar, giver § 228 først den naturlige Regel, at, naar Bjergerne ikke kunne enes derom, bestemmes Fordelingen af Retten under Hensyn til de i § 225 angivne Omstændigheder. Dertil knyttes imidlertid i Paragraffens 2det Stykke en særlig Bestemmelse for det Tilfælde, at Bjergring er foretaget paa Søen af et Skib paa dets Rejse. I Lighed med flere, ældre og nyere, Sølove gaar den ud paa at tillægge Reederiet, ved hvis Skib Bjergringen er sket, en Part af Bjergrønnen, efter at først af denne er afholdt Godtgørelse for den Skade, som Bjergringen har medført for Skib eller Ladning. Ved „Skade“ menes her den Bestadigelse, som ved eller under Bjergringen er tilføjet Skib eller Ladning, derimod ikke det Tab, som Reederiet maatte lide ved Op- hold paa Rejsen eller den forsinkede Fremkomst af Skib og Ladning; herfor gives Erstatning ved den Reederiet tillagte Andel i Resten af Bjergrønnen, hvorhos det, navnlig i Henseende til Ladningsejerens Stilling, maa erindres, at det i § 31 er foreskrevet,